

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 120/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného JUDr. Martinom Kanásom, advokátom, Školská 3, Nitra, a JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Farská 40, Nitra, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 3 Tk 1/2021 z 15. októbra 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 2 Tos 87/2021 z 2. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. decembra 2021 a vedenou pod sp. zn. Rvp 2556/2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Tk 1/2021 z 15. októbra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 87/2021 z 2. novembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil uznesenia okresného súdu a krajského súdu a krajskému súdu prikázal prepustiť sťažovateľa neodkladne z väzby na slobodu a aby mu priznal náhradu trov konania. Predmetná ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi

spravodajcovi Liborovi Duřovi, ktorý je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 schváleného na zasadnutí pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky konanom 8. decembra 2021 (ďalej len „rozvrh práce na rok 2022“) členom štvrtého senátu ústavného súdu.

2. Sťažovateľ sa ďalšou ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. januára 2022 a vedenou ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 22/2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 87/2021 z 2. novembra 2021. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a uložiť krajskému súdu povinnosť prepustiť ho neodkladne z väzby na slobodu, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Predmetná ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Miroslavovi Duriřovi, ktorý je podľa rozvrhu práce na rok 2022 členom štvrtého senátu ústavného súdu.

3. Podstatou obidvoch ústavných sťažností bolo tvrdenie sťažovateľa o porušení označených práv podľa ústavy a dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uzneseniami okresného súdu a krajského súdu z dôvodu arbitrárneho posúdenia dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Vzhľadom na to ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 40/2022-10 z 1. februára 2022, postupujúc podľa čl. II bodu 5 rozvrhu práce na rok 2022 a § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku spojil ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. 2556/2021 a sp. zn. Rvp 22/2022 na spoločné konanie.

4. Z obsahu obidvoch ústavných sťažností vyplýva, že sťažovateľ je uzneseniami vyšetrovateľov Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra a následne Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre pod ČVS: ORP- 342/VYS-SE-2017 z 22. mája 2018, ČVS: ORP- 1339/VYS-NR-2018 z 30. januára 2020 a ČVS: KRP-107/1VYS-NR-2019 z 2. apríla 2020 a z 20. novembra 2020 trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“), obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin znásillnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona a iné.

5. Sťažovateľ bol uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 6 Tp/162/2019 zo 17. decembra 2019 vzatý do kolúžnej a preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 6 Tp 34/2020 z 22. júna 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tpo 40/2020 z 2. júla 2020 bola predĺžená lehota väzby sťažovateľa do 16. januára 2021. Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 6 Tp 92/2020 zo 7. decembra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 4 Tpo 84/2020

z 30. decembra 2020 bola predĺžená lehota väzby sťažovateľa do 16. mája 2021 vrátane rozhodnutia o tom, že sa dôvody väzby sťažovateľa vzťahujú aj na skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra pod ČVS: ORP- 1339/VYS-NR-2018 z 30. januára 2020 a uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre ČVS: KRP-107/1VYS-NR-2019 z 2. apríla 2020 a z 20. novembra 2020, právne kvalifikované od 23. novembra 2020 ako obzvlášť závažný zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin znásillnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. a), b), ods. 3 Trestného zákona. Po podaní obžaloby bolo postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe len z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Naposledy bolo rozhodované o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, ktorej okresný súd uznesením č. k. 3 Tk 1/2021 z 15. októbra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 87/2021 z 2. novembra 2021 nevyhoviel a zároveň rozhodol o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 2556/2021 videl arbitrárnosť uznesenia okresného súdu č. k. 3 Tk 1/2021 z 15. októbra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 87/2021 z 2. novembra 2021 v tom, že sa vo veci konajúce súdy nevysporiadali s doktrínou zosillňujúcich dôvodov väzby, ktorej dôvody súdy neustále dookola opakujú a sú od jeho vzatia do väzby nemenné. Podľa jeho názoru analogicky *„ako trestné konanie pokračuje a vyvíja sa, tak sa musí vyvíjať aj argumentácia smerom k väzbe...“*. Sťažovateľ teda nesúhlasí s tým, že *„súd prvého stupňa, ako aj sťažnostný súd v priebehu rozhodovania a mojej väzbe, neustále konštatuje rovnaké dôvody väzby, ktoré sú v priebehu doby nemenné a neuvádza nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali moje prepustenie na slobodu.“*. Navyše podľa sťažovateľa *„je potrebné postupom času skúmať aj eventuálnu možnosť nahradenia dôvodov väzby miernejšími prostriedkami.“*, na čo taktiež vo veci konajúce súdy neprihliadli. V ďalšej časti svojej argumentácie sťažovateľ poukázal na podľa neho nedostatok v procesnom postupe okresného súdu, ktorým upravil poradie výsluchu jeho osoby ako obžalovaného a jeho manželky ako spoluobžalovanej tak, že ako prvú vypočul jeho manželku a až po jej výsluchu okresný súd pristúpil k jeho výsluchu. Sťažovateľ sa domnieva, že keďže sa nachádza vo väzbe, mal byť vypočutý ako prvý a v prípade, ak by bol vypočutý ako prvý, tak by okresný súd mohol prehodnotiť dôvody jeho väzby s preferenciou jeho prepustenia na slobodu, čo však z dôvodu vypočúvania jeho manželky ako spoluobžalovanej ako prvej urobiť nemôže.

7. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po vykonaní dokazovania vyhlásil tento nález:

„1. Okresný súd Nitra uznesením zo dňa 15.10.2021 pod sp. zn. 3Tk/1/2021 a Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 02.11.2021 pod sp. zn. 2Tos 2Tos/87/2021 porušili právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky tým, že ponechávajú obvineného v ústave na výkon väzby aj za podmienok, že neexistujú dôvody.

2. Uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 12.10.2021 pod sp. zn. 3Tk/1/2021 a uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 02.11.2021 pod sp. zn. 2Tos/87/2021 sa v časti týkajúcej sa sťažovateľa zrušuje a Krajskému súdu v Nitre prikazuje, aby [REDAKOVANÉ] prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia...“

8. Argumentácia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 22/2022 je založená na tých istých argumentačných východiskách ako v prípade ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 2556/2021. Ťažiskom argumentácie je arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu z dôvodu absencie ďalších dôvodov okrem tých, ktoré boli prítomné v čase vzatia sťažovateľa do preventívnej väzby. V tejto súvislosti sťažovateľ opätovne poukazoval na to, že „pri rozhodovaní o väzbe sú súdy povinné aplikovať tzv. doktrínu zosilnených dôvodov, podľa ktorej plynutie času zoslabuje význam okolností z doby vzatia do väzby a dlhšie trvanie väzby je potrebné ospravedlniť a odôvodniť ďalšími konkrétnymi závažnými dôvodmi. V zmysle ústavnej judikatúry platí, že len dôvody, ktoré postačovali na vzatie osoby do výkonu väzby nepostačujú pre jej ďalšie trvanie. Plynutie času je preto kľúčovým faktorom pri posudzovaní ďalšieho trvania väzby. Preto som toho názoru, že po uplynutí viac ako 24 mesiacov väzby nie je možné dôvod preventívnej väzby odôvodňovať (len) poukazom na moju trestnú a priestupkovú minulosť, ale v rámci zosilňujúcich dôvodov a v danom kontexte konkrétnych okolností je potrebné sa zaoberať tým, že ako konkrétne by som mohol v súčasnosti páchať danú trestnú činnosť, pre ktorú som stíhaný, na ktorú určite žiadna rozumná kladná odpoveď nejestvuje s ohľadom na všetky okolnosti...“. V týchto súvislostiach sťažovateľ zdôraznil, že už neprevádzkuje modelingovú agentúru a ani nikto z jeho rodiny, jeho osoba bola masívne medializovaná vo výrazne negatívnom svetle a v dôsledku toho nemá v súčasnom období vytvorené podmienky na stretávanie s mladými dievčatami, čím je tak výrazne oslabená možnosť pokračovať v konaní, pre ktoré bol obžalovaný. Sťažovateľ nesúhlasí s tým, aby boli dôvody preventívnej väzby v jeho prípade nachádzané v charaktere stíhanej trestnej činnosti, keďže tento dôvod bol prítomný v počiatkových štádiách trestného konania a dokonca v jeho priestupkovej minulosti bez zohľadnenia doby, ktorá uplynula od spáchaných priestupkov a ich charakteru. Väzba v jeho prípade trvá už dlhšiu dobu a v takomto prípade už samotný odkaz na charakter a závažnosť stíhanej trestnej činnosti nestačí, keďže tento dôvod je/bude prítomný po celú dobu trvania preventívnej väzby, a to až do jeho prípadného odsúdenia, čím by sa mu tak výrazne oslabil možnosť jeho prepustenia na slobodu. Sťažovateľ v naznačených súvislostiach akcentuje už judikatúrou aprobovaný záver o neprípustnosti odôvodňovania dôvodov väzby

abstraktnými úvahami, ale konkrétnymi skutočnosťami. Naopak, judikatúra (predovšetkým nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 33/2021-80 z 13. mája 2021) podľa sťažovateľa vyžaduje, aby (i) vzatie do väzby bolo založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe, (ii) pri predlžovaní väzby po šiestich mesiacoch bol na odôvodnenie ďalšieho trvania väzby kladený vyšší štandard, (iii) v prípade preventívnej väzby museli k dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti pristúpiť ďalšie skutočnosti, z ktorých je možné vyvodiť pravdepodobnosť pokračovania v páchaní trestnej činnosti, (iv) podozrenie z trestnej činnosti nezakladalo dôvodnosť väzby, (v) druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemohli byť dôvodom preventívnej väzby, pokiaľ nie je naplnená dispozícia právnej normy vyjadrená v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V závere teda sťažovateľ uzatvára, že z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu „*Nie je teda zrejmé, čím konkrétnym bola posilnená existencia dôvodu mojej preventívnej väzby po viac ako 24 mesiacoch jej výkonu, práve naopak, s ohľadom na okolnosti prípadu sa javí, že dôvody väzby len oslabli. Súd doposiaľ nekonkretizoval nové, z dokazovania a priebehu trestného konania plynúce konkrétne skutočnosti, ktoré by posilňovali dôvod preventívnej väzby.*“. Tento právny názor je podľa sťažovateľa umocnený aj relevantnou skutočnosťou spočívajúcou v očakávanom dlhom priebehu hlavného pojednávania, ktorý v spojení s dobou už dosiaľ vykonanej väzby v trvaní 22 mesiacov nie je možné hodnotiť inak ako v prospech jeho prepustenia na slobodu, a to aj s použitím prostriedkov nahradenia väzby, ktoré neboli účinne zohľadnené.

9. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2Tos/87/2021-5934 z 02. novembra 2021 bolo porušené základné ľudské právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2Tos/87/2021-5934 z 02. novembra 2021 sa zrušuje.

3. Krajskému súdu v Nitre sa prikazuje, aby sťažovateľa prepustil bezodkladne z väzby na slobodu.

4. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500,- EUR, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Nitre je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania...“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu v dôsledku arbitrárnych záverov týchto súdov pri posudzovaní pretrvávajúcich dôvodov preventívnej väzby.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu:

12. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

13. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením

okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 135 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

15. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

16. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 5 ods. 4 dohovoru judikoval, že tento článok predstavuje jeho *habeas corpus* ustanovenie. Označené ustanovenie poskytuje zadržanej osobe právo aktívne sa domáhať súdneho preskúmania pozbavenia slobody (Rakevich proti Rusku z 28. 10. 2003, sťažnosť č. 58973/00, bod 43). Označený článok dohovoru nevyžaduje, aby nadriadený súd rozhodujúci o pozbavení slobody odpovedal na každý argument dotknutej osoby. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94).

17. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

18. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii

zákonného dôvodu na vzatie do väzby a jej ďalšie trvanie. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspôsobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

19. Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno pokladať za akceptovateľné a udržateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávanom prípade.

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

III.2.1. Posúdenie veci:

21. K prvej námietke sťažovateľa o arbitrárnosti záverov krajského súdu pri posúdení dôvodov preventívnej väzby sťažovateľa krajský súd uviedol, „... že stále pretrváva dôvodné podozrenie, že skutky uvedené v obžalobe sa stali, majú znaky uvedených trestných činov a z doposiaľ zadovážených dôkazov možno vyvodiť, že sa týchto mohol dopustiť aj obžalovaný [redacted] spôsobom tam uvedeným, v ktorej súvislosti poukazuje najmä na výsluchy poškodených, svedkov, prepisy záznamov z telekomunikačnej prevádzky, ako aj ostatné, najmä listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise. Napriek uvedenému krajský súd dáva do pozornosti, že pri rozhodovaní o väzbe nie je oprávnený preskúmať vinu, príp. nevinu obžalovaného, ale zisťuje len, či je dané dôvodné podozrenie, že sa mohol skutkov dopustiť, ktoré s poukazom na rozsiahle dokazovanie vykonané v prípravnom konaní v prejednáwanej veci v súčasnom štádiu dané je a na tejto skutočnosti sa zatiaľ nič nezmenilo ani po čiastočnom výsluchu spoluobžalovanej [redacted] (jeho manželky).“.

22. Krajský súd v ďalšom doplnil, že videl dôvody na pokračovanie preventívnej väzby sťažovateľa aj v charaktere, závažnosti a spôsobe páchania trestnej činnosti, pre ktorú je trestne stíhaný, dĺžke trvania jej obžalobou predpokladaného páchania po dobu niekoľkých rokov, množstve maloletých poškodených a v im spôsobených následkoch, ďalej trestnej minulosti sťažovateľa založenej na 9 odsúdeniach a dokonca aj na špeciálnej recidíve druhovo rovnorodej trestnej činnosti a ďalej na spáchaní 12 priestupkov a s ohľadom na uvedené zdôraznil, že „väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa v určitej miere odlišuje od zvyšných dvoch väzobných dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je aj predchádzanie trestnej činnosti. Preto s poukazom na túto skutočnosť, ako i vyššie uvedené okolnosti, množstvo skutkov kladených mu za vinu, v minulosti páchanej trestnej činnosti a počet spáchaných priestupkov dospel k záveru, že sú dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. aj v tomto štádiu trestného konania, tieto sa nezmenili ani neodpadli. Pri rozhodovaní o väzbe treba dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. že vždy by mali byť využité opatrenia, ktoré najlepšie budú viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia. Zo zásady primeranosti navyše vyplýva, že väzba nie je namieste, pokiaľ by bola príliš prísny zaisťovacím opatrením s prihliadnutím na závažnosť činu a očakávaný trest. Táto zásada spočíva v takom postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktorý čo najmenej zasahuje do základných práv a slobôd občanov a je výrazom humanizácie trestného konania a úcty k ľudským právam a slobodám.“.

23. Krajský súd hodnotil dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj s ohľadom na sťažovateľom predostreté pochybenie spočívajúce v postupe okresného súdu, ktorý nesprávne rozhodol o poradí výsluchov obžalovaných, keď mal ako prvého na hlavnom pojednávaní vypočúvať sťažovateľa, a nie jeho manželku, a to z dôvodu jeho väzby, k čomu krajský súd uviedol, že „súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 256 ods. 1 Tr. por. po prednesení obžaloby vyzval obhajcov, aby zaujali svoje stanovisko k obžalobe, na čo majú právo výlučne obhajcovia, nie obžalovaní. Následne pristúpil v zmysle ustanovenia § 258 ods. 1 Tr. por. k výsluchu obžalovanej [REDAKOVANÉ] potom, ako podľa § 260 Tr. por. určil poradie vypočutia obžalovaných, ktoré poradie obhajcovia obžalovaného a ani sám obžalovaný nenamietal, ktorú skutočnosť si krajský súd preveril i vypočutím nahrávky z hlavného pojednávania zo dňa 30. 6. 2021. Vzhľadom na uvedené nedošlo k porušeniu žiadneho ustanovenia Trestného poriadku a je na predsedovi senátu, v akom poradí obžalovaných vypočuje.“. Krajský súd uzavrel, že poradie výsluchov obžalovaných nijako nedopadalo na dôvody pokračovania preventívnej väzby sťažovateľa.

24. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd ako súd sťažnostný konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické a ústavný súd ich považuje za legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Pre posúdenie dôvodov pretrvávania preventívnej väzby sťažovateľa správne

krajský súd poukázal na rozsiahlosť a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ako aj dobu jej páchania sťažovateľom podľa podanej obžaloby, množstvo poškodených a následky vo vzťahu k ich osobám. Tento argument krajského súdu ústavný súd akceptuje ako ústavne udržateľný a považuje preventívnu väzbu zdôvodnenú rozsahom páchanej trestnej činnosti a jej závažnosťou, ako je predpokladaná podanou obžalobou v štádiu (už) súdneho konania, za väzbu zdôvodnenú konkrétnymi okolnosťami. Tento argument je aj podľa ústavného súdu umocnený tým, že sťažovateľ sa mal dopustiť celkovo 38 skutkov páchaných počas doby necelých 10 rokov. Osobitným faktorom je obvinenie napriek špeciálnej recidíve obdobnej trestnej činnosti (sťažovateľ už bol dvakrát odsúdený pre sexuálne trestné činy), keď je v tomto rámci priestupková recidíva len sekundárnym umocňujúcim faktorom postoja sťažovateľa k právam chráneným hodnotám. Všetky tieto skutočnosti v súhrne predstavujú aj podľa ústavného súdu konkrétnu skutočnosť podmieňujúcu preferenciu pokračovania preventívnej väzby oproti stíhaniu sťažovateľa neväzobne. Správne teda krajský súd poukázal na samotný účel preventívnej väzby, ktorý je založený na predchádzaní trestnej činnosti, ktorú možno len (aj keď musí ísť o reálnu úvahu) predpokladať. Spoločne tak všetky tieto okolnosti predstavujú nielen konkrétne podložený dôvod preventívnej väzby, ale aj výrazne oslabujú sťažovateľom namietanú doktrínu zosilňujúcich dôvodov väzby. Inými slovami, vážením na jednej strane väzby ako mimoriadneho, ale pri naplnení relevantných podmienok nevyhnutného zabezpečovacieho inštitútu trestného procesu a na strane druhej neustálej potreby existencie (posilnených) dôvodov väzby ústavný súd hodnotí, že výsledný záver krajského súdu o aktuálnej potrebe väzobného stíhania obstojí a je dostatočne odôvodnený. Podporným faktorom je, že zo spôsobu páchania trestnej činnosti, ako je v priebehu konania vzneseným obvinením a podanou obžalobou prezentovaná, vyplýva aj značná dispozičná možnosť jej realizácie v rôznorodých latentných formách, ktoré nemusia byť nevyhnutne späté s v predošlom období vykonávanou profesijnou činnosťou sťažovateľa. Práve k takémuto podozreniu dospel krajský súd v napadnutom uznesení, k čomu ústavný súd opätovne dopĺňa, že „pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko úteku alebo páchania trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), a preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takýmto konaniam alebo pokusom o ne došlo“ (uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 67/2013 z 5. júna 2013, ďalej aj napr. sp. zn. IV. ÚS 628/2021, sp. zn. IV. ÚS 78/2022). Inými slovami, každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva len v rovine pravdepodobnosti týkajúcej sa následkov, ktoré môžu nastať, a nie úplnej istoty týkajúcej sa dôsledkov, ktoré by mohli nastať, pokiaľ by obvinený nebol držaný vo väzbe (k tomu napr. aj IV. ÚS 78/2022).

25. K nálezu ústavného súdu vydanému pod sp. zn. III. ÚS 33/2021, ktorým sťažovateľ argumentuje v prospech vyslovenia porušenia svojho práva na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť, je potrebné uviesť, že sťažovateľ nereflektuje odlišnosti, ktoré je možné v komparácii s jeho väzobným stíhaním identifikovať. Ústavný súd si je vedomý skutočnosti, že predmetný nález je z pohľadu obhajoby pomerne priaznivý, a preto môže predstavovať častý argument sťažovateľov vo vzťahu k ich väzobným stíhaniam, v načrtnutom smere

však nie je možné opomíňať, že nález vydaný pod sp. zn. III. ÚS 33/2021 bol vydaný v konaní podľa čl. 127 ústavy, a teda nepredstavuje formálny prameň práva, ktorý od svojho vydania pôsobí *erga omnes*, a teda v prospech všetkých väzobne stíhaných osôb. Navyše a vo vzťahu k preventívnej väzbe (dôvod, ktorý je aj v preskúmvanej veci stále aktuálny) ústavný súd v sťažovateľom označenom náleze pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej „ani druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby na účel § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ nie je naplnená dispozícia tejto právnej normy“ (bod 47). To je samozrejme z hľadiska potreby odôvodniť obavu z ďalšieho páchania trestnej činnosti nie všeobecne a abstraktne, ale vo vzťahu k okolnostiam posudzovanej veci, k čomu krajský súd pristúpil. Zároveň ústavný súd znovu opakuje, že každé väzobné stíhanie sa vyznačuje určitými špecifikami, ktoré musia byť pred konkrétnym rozhodnutím o väzbe zohľadnené. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na svoje uznesenie č. k. IV. ÚS 64/2021-11 z 9. februára 2021 (rovnako tak aj uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 541/2021 z 21. októbra 2021), podľa ktorého „dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv“. Pre konkrétny prípad to znamená aktuálne štádium konania v súdnej fáze, keď v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia označené okolnosti vyvolávajú pretrvávajúcu aktuálnosť obavy z možného páchania trestnej činnosti sťažovateľom.

26. Vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke väzby ústavný súd pripomína, že odôvodnenosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (Michalko proti Slovenskej republike z 21. 12. 2010, body 112 a 113). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva naplňajú skutkovú podstatu trestného činu (Lukanov proti Bulharsku z 20. 3. 1997), a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide (Berktaş proti Turecku z 1. 3. 2001). K absolútnym výsledkom v tomto smere je možné dospieť až po vyhlásení odsudzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. V sťažovateľovom prípade sa dôvodnosť vedeného trestného stíhania potvrdila uzavretím prípravného konania a podaním obžaloby na okresnom súde, kde prebieha už hlavné pojednávanie. Predpoklad sťažovateľa o dlhom trvaní hlavného pojednávania z dôvodu rozsiahleho dokazovania a dopadu na lehotu jeho väzby (teda jej predĺžovanie), ako aj úvahy o tom, že k skráteniu väzby by prispelo to, ak by bol súdom vypočítaný ako prvý, v dôsledku čoho by potom mohol súd pristúpiť k jeho prepusteniu z preventívnej väzby, ústavný súd konštatuje, že tieto úvahy vecne nedopadajú na dôvody jeho preventívnej väzby (okolnosť vykonania jeho výsluchu v súdnom konaní by vo výraznejšej miere mohla ovplyvniť kolúznú väzbu, ktorá už nie je aktuálna), navyše obhajoba sťažovateľa taký postup v priebehu hlavného pojednávania nespochybnila. Okrem toho v ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 22/2022 sťažovateľ argumentuje

v prospech svojho prepustenia na slobodu výsledkami dokazovania výsluchom jeho manželky ako spoluobžalovanej, teda sťažovateľ túto skutočnosť vníma vo svoj prospech.

27. V konfrontácii k sťažovateľom predostretej výhrade o predpokladanom dlhšom čase trvania hlavného pojednávania, v dôsledku čoho je možné očakávať predlžovanie väzby, ústavný súd uvádza, že pokiaľ je potrebné na hlavnom pojednávaní vykonať viacero navrhovaných dôkazov (samotná prokurátorka navrhla vypočuť 25 svedkov), je to nutné akceptovať (aj) z dôvodu dôsledného posúdenia viny sťažovateľa súdom a pri rešpektovaní jeho procesných práv.

28. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva že „... zbavenie slobody sťažovateľa nemôže byť vnímané ako svojvoľné, ak vnútroštátny súd uviedol určité dôvody na pokračovanie väzby, iba ak by uvádzané dôvody boli mimoriadne lakonické a bez akéhokoľvek odkazu na ustanovenie zákona, ktoré by zbavenie sťažovateľa slobody dovoľovalo [pozri rozsudok ESLP vo veci Khudoyorov v. Rusko z 8. 11. 2005, § 131 a § 157, porov. tiež rozsudok ESLP vo veci Miminoshvili v. Rusko z 28. 6. 2011, § 69]“, a preto možno konštatovať a dospieť k záveru, že krajský súd sťažovateľovi dôvody jeho preventívnej väzby z hľadiska materiálnej interpretácie zákonných podmienok aj náležite vysvetlil. Týmto postupom tak krajský súd poskytol na dôvody väzby primeranú súdnu odpoveď („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000). Inými slovami, vychádzajúc z judikatúry ESLP, ako aj ústavného súdu, príslušné orgány rozhodujúce o väzbe síce nie sú povinné sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadať jednotlivo s každým argumentom uplatneným obvineným alebo jeho obhajcom, mali by však reagovať adekvátnym spôsobom na všetky, ktoré sú spôsobilé spochybniť oprávnenosť ďalšieho trvania väzby (pozri napr. Ignatenco proti Moldavsku z 8. 2. 2011, § 78, Michalko proti Slovenskej republike z 21. 12. 2010, § 153), a túto povinnosť si krajský súd aj riadne splnil.

29. V dôsledku už uvedených skutočností ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť pre namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru v jej predmetnej časti napadnutým uznesením krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Ústavný súd sa v rozsahu sťažovateľom označených práv zaoberal aj tou časťou napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorá pojednávala o prostriedkoch nahradenia väzby. Krajský súd k možnosti nahradenia väzby sťažovateľa dôvodil tým, že „*nezistil splnenie podmienok na nahradenie väzby podľa ustanovení § 80 a § 81 Tr. por., t. j. ani na nahradenie jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obžalovaným, a to ani v prípade použitia kontrolných zariadení. Krajský súd nepovažoval za dostatočné jeho väzbu nahradiť vzhľadom na osobu obžalovaného, trestnú minulosť a opakované páchanie obdobnej, násilnej ako i majetkovej trestnej činnosti a najmä vzhľadom na charakter, závažnosť a počet trestných činov kladených mu za vinu, dĺžku doby páchania skutkov a jeho postavenie pri páchaní uvedenej trestnej činnosti a množstvo spáchaných priestupkov.*“. V ďalšom súhlasil

s právnym názorom okresného súdu, ktorý nezistil žiadne mimoriadne okolnosti veci, v dôsledku ktorých by pristúpil k nahradeniu väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka z dôvodu stíhania sťažovateľa pre sexuálnu trestnú činnosť právne kvalifikovanú ako viaceré obzvlášť závažné zločiny, ktorej sa mal opakovane dopúšťať v rovine individuálnej a špeciálnej recidívy, ktorá má vysoko spoločensky závažný charakter a ktorú mal realizovať na maloletých obetiach v trvaní celkovo 10 rokov. Na tomto názore krajský súd zotrval aj po posúdení sťažovateľom predostretých rodinných pomerov, ktoré skutkovo nespádajú do roviny mimoriadnych okolností a ktoré bližšie ozrejmil okresný súd vo svojom napadnutom uznesení. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), ústavný súd pri posúdení výkladu mimoriadnych okolností vychádzal z napadnutého uznesenia okresného súdu, z ktorého vyplýva, že za takéto okolnosti je možné považovať „napríklad to, že páchatel sa dopustil obzvlášť závažného trestného činu v afekte úzkosti a strachu vyvolaného dlhodobou partnerskou disharmóniou a chronickou konfliktnou situáciou, ktorá v podstate znížila jeho schopnosť ovládať svoje konanie (primerane Rt 111/1999). Podmienku výnimočných okolností prípadu možno považovať za splnenú aj vtedy, keď prevažujú skutočnosti z kategórie tzv. poľahčujúcich okolností (napr. obvinený mal spáchať čin pri odvracaní útoku alebo iného nebezpečenstva alebo konať za okolností, ktoré by za splnenia ďalších predpokladov inak vylučovali trestnosť činu – t. j. v prípadoch tzv. excesu z okolností vylučujúcich protiprávnosť činu; alebo obvinený mal spáchať čin pod vplyvom ťaživých osobných alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nezavinil; k činu mal byť vyprovokovaný surovým násilným konaním poškodeného a pod.). V každom prípade musí ísť teda o súhrn takých skutočností, ktoré sa v danej kvalite a kvantite u stíhaného obzvlášť závažného zločinu bežne nevyskytujú a výrazne znižujú stupeň závažnosti stíhaného trestného činu. Len takéto okolnosti môžu nadobudnúť charakter výnimočných okolností prípadu.“. V kategórii mimoriadnych okolností okresný súd nehodnotil ani zlý zdravotný stav otca sťažovateľa, ktorý ani nebol riadne preukázaný, nutnosť postarať sa o jeho matku, ktorej starostlivosť môžu zabezpečiť jeho súrodenci, alebo úhradu potrieb rodiny.

31. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu v časti, v ktorej aproboval napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorý nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka so zdôvodnením rozsahu a doby stíhanej trestnej činnosti a jej vysoko spoločensky závažného charakteru determinovaného jej páchaním na maloletých osobách po dobu necelých 10 rokov za súčasnej absencie výnimočných okolností prípadu, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť napadnutého uznesenia v príslušnej časti. Výnimočné okolnosti prípadu nie sú založené rodinnými problémami, aké sa bežne vyskytujú u väzobne stíhaných (a ktorýchkoľvek iných) osôb.

32. Po preskúmaní predmetnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa konštatuje ústavný súd jej zjavnú neopodstatnenosť, v dôsledku čoho ústavnú sťažnosť odmieta aj v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Tento záver ústavného súdu sa vzťahuje aj na sťažovateľom označený čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ktorý sa v kontexte posudzovanej veci

vzťahuje na rozhodovanie o väzbe v súvislosti s odsekmi 3 a 4 dotknutého ustanovenia, nie pri jeho samostatnom použití.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu